

Arrest

nr. 194 815 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 december 1988.

Op 31 maart 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het EUODAC-verslag van 31 maart 2017 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 12 februari 2017 in Trieste (Italië) en op 14 februari 2017 in Zürich (Zwitserland) genomen werden.

Op 4 mei 2017 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 13 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die *ipso die* aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : A. [...]
voornaam : A. W. [...]
geboortedatum : 01.12.1988
geboorteplaats : Dare Kalan
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Afghaans staatsburger van Tadjik afkomst verklaart te zijn, werd op 22.03.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 31.03.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 12.02.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 14.02.2017 in Zwitserland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Op 13.04.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 30.08.2016 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij eerst per auto en te voet naar Iran te zijn gereisd waar hij 5 dagen te Shiraz (IRN), Teheran (IRN) en Esfahan (IRN) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto en te voet verder door naar Turkije waar hij 10 dagen te Istanboel (TUR) verbleef alvorens per auto en te voet verder door te reizen naar Servië waar betrokkene 4 maanden op straat te Belgrado (SRB). Vervolgens reisde betrokkene per auto en te voet verder door naar een voor hem onbekend land. Op basis van het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene op 12.02.2017 asiel vroeg in Italië denken we te mogen besluiten dat dit onbekende land Italië betrof. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken in verschillende landen geregistreerd maar verklaarde zich niet te herinneren of hij ooit in Italië geweest is. Hij ontkende tevens ook elders asiel te hebben gevraagd. Na zijn registratie in Italië reisde betrokkene per auto en te voet verder door naar Zwitserland en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 14.02.2017 asiel vroeg in Zwitserland. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken in Zwitserland geregistreerd werden maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Zwitserland. Hij verklaarde ongeveer 1 maand in Zwitserland te hebben verbleven in een opvangcentrum te Zürich (CH) alvorens per trein verder door te reizen naar Duitsland waar betrokkene 2 dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar België. Betrokkene verklaarde op 22.03.2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 31.03.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke

lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België het enige land is dat hem kan helpen vermits het het hart van Europa is. Daarbij stelde hij ook dat de mensenrechtenorganisaties die mensen over de hele wereld helpen tevens ook in België gelegen zijn. Verder verklaarde betrokkene dat hij zich niet kan herinneren of hij ooit in Italië geweest is. Hij stelde wel dat hij in een voor hem onbekend land werd opgepakt door de politie en dat hij daarbij zijn vingerafdrukken moest geven omwille van illegale binnenkomst. Hij verklaarde dat hij daarbij slecht behandeld werd vermits hij toen geïnformeerd werd dat zijn vingerafdrukken enkel omwille van illegale binnenkomst gebruikt zouden worden en hij stelde daarbij ook dat hij geslagen en opgesloten werd en dat hij tevens niet naar het toilet mocht gaan.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 04.05.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 29.05.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 23.06.2017 worden onze diensten op basis van verscheidene elementen verzocht om gebruik te maken van onze discretionaire bevoegdheid op basis van artikel 17 van Verordening 604/2013 en daarbij de asielaanvraag van betrokkene in overweging te nemen en de Dublinprocedure te schrappen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht

aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat België het hart van Europa is en omdat er verscheidene mensenrechtenorganisaties tevens ook in België gelegen zijn. We benadrukken desbetreffend dat er tevens in Italië ook verscheidene mensenrechtenorganisaties actief zijn en dat betrokkene hierbij zelf benadrukte dat het gaat over mensenrechtenorganisaties die mensen over de hele wereld hebben. Het feit dat deze organisaties in België gelegen zijn, alsook het feit dat België het hart is van Europa, doet daarbij dan ook geen afbreuk aan het feit dat de Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op grond van het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Italië. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken in verscheidene landen geregistreerd maar hij verklaarde zich niet te kunnen herinneren of hij al dan niet in Italië geweest is. Ook in de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene wordt gesteld dat betrokkene niet exact weet welke landen hij doorkruist heeft. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor wel dat hij nergens anders asiel vroeg en hij benadrukte dat zijn vingerafdrukken enkel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werden. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene op d.d. 12.02.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief in Italië geweest is en dat hij asiel vroeg in Italië. In dit verband wensen we ook te verwijzen naar de door betrokkene aangebrachte verklaring dat hij in een bepaald land slecht behandeld werd en dat hij daar geslagen en opgesloten werd. Hieromtrent wensen we op te merken dat betrokkene desbetreffend enkel stelde dat dit gebeurde in een onbekend land maar niet bevestigde of hij effectief in Italië of door de Italiaanse autoriteiten slecht behandeld werd. Daarnaast benadrukken we ook dat deze incidenten ook niet worden aangehaald door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst en merken we op dat betrokkene geen enkel begin van bewijs of andere concrete elementen aanbracht betreffende deze verklaringen.

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene waarin wordt benadrukt dat betrokkene afkomstig is uit een gebied dat zich ontegensprekelijk in een precarie situatie bevindt. Daarnaast wordt het ook het persoonlijk vluchtmotief van betrokkene aangehaald door de advocate van betrokkene. Hieromtrent merken we ook op dat redenen die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Hieromtrent merken we echter wel op dat de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst de effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië in vraag stelt en daarbij ook verwijst naar het non-refoulement beginsel. Ze stelt hierbij dat betrokkene geen enkele garantie heeft dat hij in Italië asiel zal verkrijgen en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar Afghanistan. We benadrukken hierbij dat betrokkene deze garantie tevens ook niet heeft in België wanneer zijn asielaanvraag in België behandeld zal worden. Daarnaast merken we op dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Er is derhalve dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

vluchtmotieven van betrokkene niet onderzocht zullen worden door de Italiaanse autoriteiten en dat betrokkene in Italië geen kans zal hebben op het verkrijgen van internationale bescherming. Hierbij verwijzen we ook naar het feit dat de advocate van betrokkene stelt dat een louter impliciet akkoord van de Italiaanse instanties geen waarborgen geeft aan betrokkene om de effectieve toegang tot de asielpprocedure in Italië te verzekeren. We benadrukken desbetreffend dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Betreffende de door de advocate van betrokkene gelegde nadruk op het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende relingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielpprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Er zijn dan ook geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om asiel te verkrijgen in Italië op basis van internationale en Europese regelgeving desbetreffend. Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met de overname van betrokkene houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. Verordening 604/2013 voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoord en koppelt hier uitdrukkelijk een tacit agreement aan. Voorhouden dat er een schending van artikel 3 van het EVRM zou voortvloeien uit het niet antwoorden van de Italiaanse autoriteiten zou ingaan tegen de geest van Verordening 604/2013 zelf. Daarnaast merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst het ontvangststelsel in Italië in vraag stelt en ze benadrukt dat Italië geen opvang zou kunnen aanbieden aan alle asielzoekers waardoor velen van hen op straat eindigen. We wensen desbetreffend te benadrukken dat betrokkene tijdens zijn gehoor niet verduidelijkte of hij in Italië al dan niet de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven. Zo verklaarde hij niet meer exact te weten of hij effectief in Italië is geweest. Echter gaf betrokkene tijdens zijn gehoor wel mee een persoonlijke voorkeur te hebben voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België wat aantoonde dat betrokkene niet in wenste te verblijven in Italië en dat daarbij dan ook beschouwd kan worden dat betrokkene geen gebruik wenste te maken van zijn recht op materiële opvangvoorzieningen. Er worden dan ook geen concrete elementen of zaken van bewijslast aangebracht dat betrokkene in Italië onderworpen is geweest aan levensomstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Daarnaast merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we op dat het feit dat betrokkene verklaarde in Italië op straat te hebben verblijven niet verder geduid wordt door betrokkene en dat betrokkene hieromtrent geen melding maakte van het feit dat hij al dan niet een plaats in een opvangcentrum toegewezen kreeg na zijn asielaanvraag in Italië maar dat hij

eventueel zelf de keuze maakte om niet in dit centrum te verblijven. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe” –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren. Daarnaast werden er tot op heden, zowel door betrokkene als door zijn advocate, in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). De advocate van betrokkene stelt in haar schriftelijke tussenkomst verder ook dat uit objectieve informatie blijkt dat de situatie voor asielzoekers én erkende vluchtelingen in Italië momenteel bijzonder precair is. Hierbij wensen we vooreerst op te merken dat het nog niet vaststaat dat betrokkene zal worden erkend als vluchteling of dat hem enige beschermingsstatus zal worden toegekend in Italië. Hierbij wordt dan ook verwezen naar een hypothetische situatie en het kan niet worden verwacht dat alle mogelijke toekomstscenario's onderzocht worden. Zo wordt door de advocate van betrokkene ook gesteld dat de mogelijkheden op werk en integratie in Italië momenteel onbestaande zijn. We merken desbetreffend op dat het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd het niet toelaat om te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Daarbij dient het ook te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige

tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

De advocate van betrokkene verwijst verder ook naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van

een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst ook naar het feit dat de opvangcentra in Italië overbevolkt zouden zijn. Hieromtrent merken we op dat recente informatie erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Betrokkene maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet op een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: "nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (p. 73).

We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocate van betrokkene verwijst naar het feit dat het aantal bootvluchtelingen die Italië wilden bereiken in 2017 naar een hoogtepunt steeg. Daarbij wordt ook gewezen dat er op dit moment sprake is van een humanitaire crisis in Italië. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de bewering dat het aantal vluchtelingen opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast wensen we ook op te merken dat de door de advocate van betrokkene aangehaalde mediaberichtgeving niet specifiek betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we ook dat hieraan minder objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. In dit verband verwijzen we ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld ("Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity", d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er ook concrete voorstellen aangebracht gericht op de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de "Minniti Law" in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans asielsysteem te komen, een toename van de capaciteit in de "hotspots" alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende

toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de asielaanvragen. Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro).

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst tevens ook naar verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) desbetreffend. Hieromtrent benadrukken we dat de door de advocate van betrokkene aangehaalde zaken individueel behandeld werden door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transponeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we ook dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocate van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene. Verder wordt door de advocate van betrokkene ook de effectieve toegang tot betrouwbare informatie in Italië in vraag gesteld. Desbetreffend wensen we vooreerst te verwijzen naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU waaruit besloten kan worden dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht, en zal inlichten, over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Daarnaast stelt de advocaat van betrokkene ook dat betrokkene op het moment van zijn registratie in Italië geen bijstand van een tolk verkreeg en ook geen verdere uitleg desbetreffend ontving. Daarnaast kan uit het AIDArapport over Italië kan betreffende deze informatievoorziening worden afgeleid dat er enkele praktische moeilijkheden zijn hieromtrent maar niet dat er een volledig gebrek is aan informatievoorziening aan asielzoekers in Italië. Zo worden de politionele instanties in Italië bij wet verplicht om via een schriftelijke brochure asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te informeren over hun rechten, verplichtingen, etc. (p. 85). Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat betrokkene in Italië niet voldoende geïnformeerd is of geïnformeerd zal worden en dat hij op basis hiervan een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er in Italië ook verscheidene NGO's actief die voorzien in deze informatievoorziening, net zoals het UNHCR en zal betrokkene ook in de opvangcentra voldoende mogelijkheden tot informatievoorziening hebben (p. 85).

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar de behandeling in de zogenaamde "hotspots" in Italië. Hieromtrent verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport, alsook het door de advocate van betrokkene aangebrachte rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.

Verder stelt de advocate van betrokkene ook de bijstand van een advocaat en een tolk in Italië in vraag. Desbetreffend merken we op dat het AIDA-rapport, waarnaar door de advocate van betrokkene verwezen wordt, niet uitsluit dat er in Italië kosteloze bijstand van een advocaat is. Er wordt slechts aangegeven dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Uit het AIDA-rapport blijkt tevens ook dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). De advocate van betrokkene toont met haar verwijzing naar het AIDA-rapport dan ook niet met concrete gegevens aan dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Er wordt dan ook niet aangetoond dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk zou zijn en soms moeilijk is als gevolg zou hebben dat betrokkene bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"4.1.1.

Aan verzoekster werd op 13 juli 2017 (kennisgeving 13 juli 2017) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend (stuk 1)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 (2) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“[...]”

Verweerster steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het feit dat de vingerafdrukken van verzoeker op 12 februari 2017 werden geregistreerd bij de Italiaanse autoriteiten;*
- een impliciet akkoord van Italië na het verzoek tot terugname van 4 mei 2017; dat dit land ertoe verplicht om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst;*
- een wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten om het EVRM te respecteren en een schending van artikel 3 EVRM dus allerminst waarschijnlijk is;*
- het niet aannemelijk maken van verzoeker dat hij bij een overdracht naar Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;*
- het gegeven dat de asielpprocedure in Italië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- de procedure die voorzien is in Italië voor het herkrijgen van opvang;*
- de vaststelling dat de situatie in Italië niet kan worden gelijkgesteld met deze in Griekenland, dat er evenwel tekortkomingen zijn, maar dat dit niet tot een systematisch falen leidt. De tekortkomingen in Italië zijn bijgevolg niet voldoende om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen;*
- het feit dat er betreffende de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers moeilijkheden kunnen voorkomen, doch de Italiaanse regering niet onverschillig blijft voor deze moeilijkheden en werkt aan bijkomende opvangmogelijkheden; Dat sinds de sluiting van het laatste Dublin-terugkeercentrum in juni 2015 opvang wordt voorzien in de reguliere opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders;*
- de voldoende informatievoorzieningen in Italië waar asielzoekers beroep op kunnen doen;*
- het argument door de advocaat van verzoeker aangehaalde rechtspraak van Uw Raad niet automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene en de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kent;*

Verweerster verwijst in haar bestreden beslissing naar het rapport van AIDA, dat up to date is tot februari 2017 en een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe SFH van augustus 2016.

Verweerster steunt zich op deze rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, bovendien maakt zij zich schuldig aan een zeer partiële lezing van deze rapporten.

Nochtans wijst verzoeker er op dat het de plicht is van verweerster een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient verweerster zich in het kader van een Dublin-overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een globale lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van verweerster tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture ~~différente~~ différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – , le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervier ce constat. »
(CCE 29 juni 2015, n° 148 685)

Verzoeker kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van verweerster in diskrediet brengt. Verzoeker wenst te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“[...]”

4.1.2.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster in de bestreden beslissing voorhoudt, wenst de verzoeker in casu te benadrukken dat er sprake is van een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest.

Verweerster houdt echter geen rekening met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier.

Verzoekster wenst in dit kader een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014), dat duidelijke, individuele garanties eist met betrekking tot de opvang.

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. Verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar bepaalde informatie uit de hogervermelde rapporten, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekster, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

“[...]”

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, verzoeker zet vet)

Ook verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar bovenstaand arrest, maar ontkent de impact ervan, door erop te wijzen dat dit arrest een gezin betrof met jonge kinderen.

Hiermee gaat verweerster echter voorbij aan vaste rechtspraak van het EHRM, waarbij asielzoekers als een kwetsbare groep worden gekenmerkt, die een bijzonder bescherming behoeven (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, par. 251.). Deze Europese rechtspraak wordt ook door Uw Raad gerespecteerd. In het arrest van 29 september 2015 gaf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijvoorbeeld aan dat de loutere vaststelling dat een verzoekster niet over extra kwetsbaar profiel (une vulnérabilité aggravée) beschikt, verweerster niet ontslaat van de verplichting een grondig onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, zeker in het licht van huidige massale toestroom van asielzoekers in Italië.

Door de Raad werd in verschillende arresten de nadruk gelegd op een grondig en individueel onderzoek. In een arrest van de RvV van 16 juni 2015 werd de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin-III verordening vernietigd. Beslissingen op basis van de Dublin III-verordening moeten immers met de grootste voorzichtigheid worden genomen, wat een compleet rigoureu

onderzoek inhoudt op basis van geactualiseerde informatie. Dit was niet gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

“De feiten gaan over een man uit Senegal die op 14 juli 2014 een asielaanvraag indiende in België. Op 25 augustus 2014 richtte België een overnameverzoek aan Italië. De man had immers eerder van de Italiaanse autoriteiten een geldig visum verkregen voor de Schengenzone. Het overnameverzoek werd aanvaard op 11 november 2014. De Dublinbeslissing zelf, waarbij België verklaart niet verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, werd genomen op 12 februari 2015. Op 19 februari werd een verzoekschrift ingediend bij de RvV om de vernietiging van de Dublinbeslissing te bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betoogde in de Dublinbeslissing dat verschillende rapporten over de situatie in Italië duidelijk maken dat er niet beweerd kon worden dat de asielprocedure en het opvangsysteem structurele tekorten vertonen. Er kon volgens DVZ dan ook niet beweerd worden dat asielzoekers die onder de Dublin III verordening getransfereerd worden naar Italië een onmenselijke of vernederende behandeling zouden ondergaan in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De verzoekende partij beargumenteerde daarentegen dat de DVZ een zeer gedeeltelijke lezing had besteed aan de objectieve informatie die zij tot haar beschikking heeft en die in de beslissing werd geciteerd. Er werd in het bijzonder gewezen op de vele passages van het AIDA landenrapport over Italië die een enorm risico voor de asielzoeker aantonen om geen opvang te kunnen bekomen na een transfer naar Italië. De verzoekende partij geeft aan dat de DVZ stukken uit het rapport die de dramatische opvangcondities in Italië aantonen niet citeert en daar ook niet naar refereert.

De RvV zegt dat de rechterlijke controle zich moet beperken tot het verifiëren of de administratieve autoriteit alle elementen van de zaak in rekening heeft gebracht en tot een aanvaardbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling is gekomen van de feiten die haar werden voorgelegd. De RvV bevestigt dat de DVZ in de bestreden beslissing een gedeeltelijke lezing heeft gedaan van de informatie die ze citeert en toevoegt aan het administratief dossier. De lezing van de inhoud van de verschillende rapporten kan duidelijk niet eenvoudig tot de conclusie leiden dat het niet vastgesteld is dat een alleenstaande man geen recht zou hebben op opvang of, in de praktijk, geen opvang zou kunnen bekomen. De RvV verwijst ook naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 november 2014, het arrest Tarakhel. De Raad leert uit dat arrest dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek van de dossiers in dewelke een transfer naar Italië wordt overwogen, in het kader van de Dublinverordening moet gebeuren met de grootste voorzichtigheid. Dit impliceert een volledig rigoreus en geactualiseerd onderzoek van alle informatie waarop men zich baseert om beslissingen te nemen. Deze voorwaarde werd niet voldaan door de DVZ. De RvV besluit dat de motivatie van de Dublinbeslissing de verzoeker niet toelaat de rechtvaardiging van de beslissing te begrijpen. Er werd dus niet voldaan aan de formele motiveringsplicht, wat voldoende is om te leiden tot de vernietiging van de Dublinbeslissing.” (RvV vernietigt Dublin asieloverdracht naar Italië, te consulteren op <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/rvv-vernietigt-dublin-asieloverdracht-naar-italie>)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorste een bijlage 26 quater Italië in uiterst dringende noodzakelijkheid, in het arrest nummer 153 580 van 29 september 2015, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden had met de massale influx van vluchtelingen in Italië.

“D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015 ..., les Ministres de L'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de, la Grèce et de l'Italie dans tout l'Union Européenne ». ... Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines... et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés ».(RVV arrest nr. 153 580 van 29 september 2015)

In een arrest van 3 juni 2016 oordeelde de Raad om de Dublin-transfer naar Italië, van een Iraakse burger, op te schorten.

“The Council for Aliens Law Litigation decided to suspend the Dublin transfer decision of an Iraqi national to Italy in a judgment rendered on 3 June 2016. The Iraqi national was previously fingerprinted in Brindisi, Italy, and a take-back request on the part of Belgium was sent to the Italian authorities. The Council established that the Belgian State Secretary for Asylum and Migration had not conducted a

thorough inquiry of the circumstances in Italy and therefore exposed the applicant to a possible breach of article 3 of the Convention.

The Council recalled case law from the European Court of Human Rights (ECtHR) and reiterated its findings from *Auad* and *Tarakhel*, that returning an asylum seeker to a country where he or she faces a real risk of being subjected to treatment in breach of article 3 amounts to a breach of that same article. It also repeated its conclusion from *Auad* that the authorities are obliged to conduct a thorough research on the foreseeable consequences of a forced return, taking into account the situation in the country and the specific situation of the asylum seeker. The defendant had based its return decision partially on the AIDA report for Italy, where it is mentioned that the conditions in the 'Dublin returnee reception centres' are not contrary to international standards. However the Council pointed to the fact that this was only a partial reading of the AIDA report and that the report also mentioned that in June 2015, the 'Dublin returnee reception centres' were closed. The Belgian authorities failed to inquire about new initiatives or a possible reopening of the 'Dublin returnee reception centres', thereby failing the conditions laid down in *Auad* and also ignoring the requirement from *Tarakhel* that up-to-date information has to be the basis of a Dublin transfer. The CALL thus suspended the Dublin transfer to Italy."

(Stuk 11, European Database of Asylum Law, Belgium:Council for Aliens Law Litigation suspends Dublin transfer to Italy, 3 juni 2016, te consulteren op <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/belgium-council-aliens-law-litigation-suspends-dublin-transfer-italy>)

Een ander arrest dateert van 24 augustus 2016

"De feiten gaan over een Somalische man. Op 10 mei 2015 heeft hij asiel aangevraagd in België. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 18 april 2016 reeds in Italië werden geregistreerd. Er werd een verzoek tot overname gericht aan Italië op 2 juni 2016. Aangezien het verzoek niet binnen de correcte termijn werd beantwoord, waardoor Italië de verantwoordelijke lidstaat is geworden.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betoogde in de Dublinbeslissing dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen door asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat onthaal – en opvangvoorziening voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat er sprake is van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk. Bovendien is de kwaliteit van de opvang, in het geval toegang wordt verkregen tot het opvangnetwerk ondermaats. Bovendien is de Raad van oordeel dat er geen voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Verder is er ook nog de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Volgens de vreemdelingenwet is er sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel conform artikel 39/82, §2, eerste lid indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM)

De beoordeling van het ernstig bevonden middel is onlosmakelijk verbonden met het door de verzoeker aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden geacht te zijn vervuld.

Daarom besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve vereenvoudiging van 19 augustus 2016 houdende weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen.
(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Arrest nr. 173 556, 24 augustus 2016)

Voornamelijk kunnen we verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, namelijk het arrest nr. 153.160 van 23 september 2015. Hierin vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de overdracht van een asielzoeker naar Italië in het kader van Verordening nr. 604/2013, de Dublin III-Verordening. De RvV bevestigt in dit arrest zijn eerdere rechtspraak.

De RvV benadrukt dat in het licht van de delicate en evoluerende situatie in Italië, beslissingen in het kader van de Dublin III- Verordening met de grootste voorzichtigheid moet worden genomen. Dat veronderstelt een compleet en rigoureuus onderzoek op basis van actuele feiten.

“Het arrest gaat over een alleenstaande vrouw uit Congo (DRC), die op 5 december 2014 een asielaanvraag indiende in België. Op 20 januari 2015 richtte België een overnameverzoek aan Italië. De vrouw had volgens de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namelijk eerder een geldig visum voor de Schengenzone verkregen van de Italiaanse autoriteiten.

De Dublin-beslissing ten aanzien van de vrouw werd door DVZ genomen op 20 april 2015. Daarin verklaart België niet verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. De Belgische overheid ging daarbij uit van stilzwijgende aanvaarding van het overnameverzoek door Italië. Dit omdat Italië niet gereageerd had op het verzoek binnen de vastgestelde termijnen in de Dublin III-Verordening.

Op 24 april werd een verzoekschrift tot vernietiging van de Dublin-beslissing ingediend bij de RvV. Op 28 april werd de Dublin-beslissing al geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. (RvV schorst en vernietigt Dublin-overdrachten naar Italië, te consulteren op http://www.kruispuntmi.be/nieuws/rvv-schorst-en-vernietigt-dublin-asieloverdrachten-naar-italie?utm_campaign=NB%20VRIPR%202015-10&utm_medium=email&utm_source=newsletter&utm_content=17138)”

De RvV wijst erop dat het, ondanks de maatregelen die genomen zijn door de Italiaanse autoriteiten, niet gegarandeerd is dat iedere asielzoeker onderdak krijgt of niet gedwongen zal zijn om te leven in zeer moeilijke omstandigheden.

De RvV is ook van mening dat, in het licht van actuele informatie die door verzoekster werd overgemaakt, de overheid op zijn minst het risico moet onderzoeken dat de Congolese vrouw in Italië zou kunnen lopen. Daarbij moet de overheid rekening houden met de actuele elementen die door de vrouw zijn aangehaald.

De eenvoudige vaststelling dat de Congolese vrouw niet specifiek de indruk wekte kwetsbaar te zijn, is niet voldoende om de overheid te ontslaan van de noodzaak om het risico dat de betrokkene zou kunnen lopen te onderzoeken.

Het is dus zeer belangrijk dat er zeer minutieus wordt nagegaan welke maatregelen de Italiaanse overheid genomen heeft, dat de overheid onderzoekt welke risico's er zijn bij een terugwijzing naar Italië en dit specifiek ten aanzien van de betrokkene.

Ook in een recent arrest van 26 december 2016 heeft de Raad zijn rechtspraak bevestigd. In dat arrest heeft de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst.

In dit arrest ging het ook om een alleenstaande vrouw, die dreigde teruggestuurd te worden naar Italië. De beslissing van verweerster werd geschorst omdat ze onvoldoende rekening had gehouden met het specifieke profiel van verzoeker.

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer verzoeker op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan verzoeker worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. (zie hieronder 4.1.3.)

Bovendien verwijst verweerster op een erg partiële, algemene en niet-precieze manier naar zowel de recentste update van het AIDA-rapport als naar SFH (OSAR)-Rapport van augustus 2016. (zie hieronder 4.1.5.), waardoor verweerster zonder meer de materiële motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Gezien de huidige humanitaire crisis in Italië, kan de informatie waarop verweerster zich beroept ten slotte niet langer als voldoende actueel worden beschouwd (zie hieronder 5.1.5.).

4.1.3.

In casu is slechts sprake van een impliciet akkoord van terugname door Italië. Nergens kreeg verzoeker garanties van dit land, dat zijn asielaanvraag er overwogen zou worden en zij er op een menselijke manier opgevangen zou worden, zoals op basis van het arrest Tarakhel t. Zwitserland wordt geëist.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in dat:

“Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen.”

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot terugname van België impliceert volgens verweerster een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verweerster heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten.

Het feit dat de Italiaanse overheid niet op de vraag tot terugname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om verzoeker zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Hoe en/of waar de vluchtelingen terechtkomen en/of opgevangen worden blijkt niet uit de bestreden beslissing. Op dit vlak heeft verweerster nagelaten voor voldoende garanties te zorgen!

Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

4.1.4.

Verweerster concludeert dat de onbekende plaats waar verzoeker het steeds over heeft, Italië is. Dit aangezien er voor verzoeker vingerafdrukken geregistreerd staan op 12 februari 2017 in Italië.

Verzoeker vermeldde echter ook dat hij in het onbekende land, slecht behandeld werd en zelfs werd geslagen en werd opgesloten. Hier maakt verweerster haar sterk door te melden dat het om het even welk land geweest kon zijn, aangezien het land onbekend was aan verzoeker, en het niet specifiek Italië is.

Dit lijkt uiterst vreemd aangezien beide feiten zich voor verzoeker afspeelden in hetzelfde onbekende land.

4.1.5.

In de aanvullende motivatie die de raadsvrouw van verzoeker 23 juni 2017 aan verweerster heeft bezorgd wordt duidelijk melding gemaakt van problemen bij het ontvangstsysteem voor Dublin-terugkeerders naar Italië. Dit wordt door verweerster ook zo erkend in de bestreden beslissing:

Zo werd bijvoorbeeld verwezen naar de arresten nrs. 173 556 van 24 augustus 2016 en nr. 169 039 van 3 juni 2016 van Uw Raad, waarin een overdracht werd geschorst omdat geen volledig en nauwkeurig onderzoek plaats had gehad naar de actuele opvangsituatie van Dublin terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 EVRM geboden bescherming.

Ook werd in de motivatie van 23 juni 2017 verwezen naar volgende passage uit hetzelfde AIDA-rapport (update van februari 2017) waarnaar verweerster eveneens verwijst in de bestreden beslissing:

"The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however, a problem common for all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in Tarakhel v Switzerland, 141 concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together." (stuk 3 AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, February 2017, p. 40 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdf, verzoeker zet vet)

In de motivatie van 23 juni 2017 werd op verschillende momenten gewezen op het bijzonder reële gevaar voor verzoeker om op straat te belanden. Nergens in haar beslissing gaat verweerster in op het feit dat deze argumenten gestaafd worden met objectieve informatie. Zo vermeldde het Human Rights Committee van de VN in zijn observatie nota van 1 mei 2017, wat uiterst recent is dat Italië nog veel werk voor de boeg heeft wat betreft het garanderen van verschillende mensenrechten in de asielprocedure.

"While appreciating the great efforts made by the State party to receive and host exceptional numbers of persons fleeing armed conflict or persecution, the Committee is concerned at: (a) The non-implementation of Law No. 67/2014, which authorizes the executive branch to suspend the offence of irregular entry and stay in Italy; (b) Continued reports of the collective expulsion of migrants, including the deportation of 48 Sudanese migrants in August 2016, which was reportedly facilitated by a bilateral agreement on migration; CCPR/C/ITA/CO/6 5 (c) The prolonged detention at hotspots beyond the legally prescribed period of 72 hours; (d) The insufficient number of places in first- and second-level reception centres and the substandard living conditions in several reception centres; (e) The lack of effective safeguards against erroneous classification of asylum seekers as economic migrants, including insufficient provision of information on and legal assistance for the pre-identification and identification procedures and asylum application procedure at hotspots and reception centres (arts. 7 and 9-10).

The State party should: (a) Implement Law No. 67/2014 with a view to abrogating the crime of irregular entry and stay; (b) Refrain from carrying out the collective expulsion of migrants, ensure that all expulsion orders are based on an individual assessment of each migrant's situation, taking into account the person's special protection needs, ensure that bilateral and multilateral agreements are applied in such a way as to guarantee full respect of Covenant rights and strict compliance with the principle of nonrefoulement, and suspend any agreement that does not include effective human rights protections; (c) Ensure that immigration detention is only applied for the shortest period possible and as a measure of last resort, after it has been determined, on a case-by-case basis, to be strictly necessary, proportionate, lawful and non-arbitrary; (d) Strengthen its efforts to increase the number of available places in reception centres and take all measures necessary to improve, without delay, the conditions therein; (e) Fully implement the standard operating procedures at hotspots and provide in all first-level reception centres information and legal aid, where necessary, in relation to the pre-identification and identification procedures and the asylum procedure. (Stuk 7, UN Human Rights Committee (HRC), Concluding observations on the sixth periodic report of Italy, 1 May 2017, CCPR/C/ITA/CO/6, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/591e9a6b4.html>)

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar het hoger genoemde AIDA-rapport van februari 2017 om te bevestigen dat verzoeker mogelijks opgevangen zal worden bij haar aankomst in Italië.

Zo erkent verweerster dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders niet meer operationeel zijn sinds juni 2015, maar leidt zij uit volgende passage van het rapport af dat dit opgevangen wordt door het reguliere opvangnetwerk.

"Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat

aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuur (pagina 64)” (Stuk 1)

Verzoeker wenst erop te wijzen dat verweerster zeer verregaande gevolgtrekkingen neemt uit deze passage, die hier niet uit getrokken kunnen worden. Dergelijke interpretatie staat immers lijnrecht tegenover een eerdere passage uit dit rapport. Namelijk:

“Incoming transfers to Italy

“Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to

Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the “Locanda Dublino” - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.²⁵²

(stuk 3; AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, p. 64 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdf, verzoeker zet vet)

Uit bovenstaand fragment volgt dat opvangplaatsen allesbehalve verzekerd zijn bij aankomst en zeker niet voor Dublin-terugkeerders die in het verleden al opvang genoten.

Verweerster haalt in de bestreden beslissing volledig ten onrechte de volgende passage aan uit het AIDA-rapport:

“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”(Stuk 1)

Echter werden verzoeker zijn vingerafdrukken geregistreerd in kader van een asielaanvraag. Dit gegeven werd door verweerster bevestigd in het begin van haar bestreden beslissing. Deze passage is dus allerminst van toepassing op verzoeker en bijgevolg kan verweerster niet besluiten dat er toegang is tot de procedure van internationale bescherming voor Dublin-terugkeerders die wel reeds een verzoek hebben ingediend.

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing bovendien uitvoerig naar het Rapport van de Zwitserse Vluchtelingenorganisatie Schweizerische Flüchtlingshilfe van augustus 2016 (stuk 4, franstalige versie: OSAR Conditions d'accueil en Italie, A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, Bern 2016).

Ook hier is verweerster bijzonder onzorgvuldig tewerk gegaan in haar lezing van dit rapport. Op pagina 28 van dit rapport worden immers de moeilijkheden verduidelijkt die Dublin-terugkeerders ondervinden bij het verkrijgen van een opvangplaats, indien zij reeds eerder van een opvangplaats genoten.

Dublin-terugkeerders die eerder al in een opvangcentrum verbleven, maar deze opvangplaats verlieten om verder te reizen, verliezen het recht op een opvangplaats. Om dit recht te herwinnen moet men zich

richten tot de prefectuur. Bij weigering van de prefectuur, voorziet de Italiaanse overheid geen verdere opvangmogelijkheden.

La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une auto-risation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement.¹²² Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre.¹²³ La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique.¹²⁴ Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière.¹²⁵

(stuk 4, OSAR Conditions d'accueil en Italie, A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, Bern, augustus 2016, te consulteren via : <https://www.osar.ch/news/dossiers-medias/italie.html>)

In haar analyse van deze rapporten en het SHF-rapport in het bijzonder maakt verweerster in de bestreden beslissing dan ook een serieuze fout tegen de op haar rustende zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en wel in het bijzonder waar zij onterecht meent het volgende te kunnen besluiten:

"Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn." (stuk 1)

Verzoeker wenst er bovendien uitdrukkelijk op te wijzen dat het verlies van recht op een opvangplaats voor Dublin-terugkeerders die reeds opvang genoten in het verleden, zonder meer moet beschouwd worden als een systeemfout in de zin van artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening.

Verweerster maakt zich schuldig aan een erg onnauwkeurige en onvolledige lezing van de door haar geciteerde rapporten. De beginselen van behoorlijk bestuur staan niet toe dat verweerster op een dergelijke manier aan 'cherry picking' doet.

Verzoeker wenst ook te wijzen op het decreet 142/2015 van 18 augustus 2015. Dit decreet handelt over de opvangvoorziening voor derdelander die in Italië asiel hebben aangevraagd.

Op geen enkel mogelijke manier kan uit de lezing van pagina 62 van het AIDA-rapport afgeleid worden dat dit decreet zich enkel toelegt op de situatie van personen die reeds in het verleden asiel hebben aangevraagd. Bovendien kan er niet zomaar aangenomen worden dat dit decreet de letterlijke overname van de Europese opvangrichtlijn 2013/33/EU betreft.

Het is mogelijk dat de artikels waarnaar verwezen wordt in het SHF rapport stellen dat een asielzoeker in Italië geen recht op opvang meer geniet, wanneer deze eerder, in welke context dan ook er voor gekozen heeft om geen gebruik te maken van het Italiaans opvangsysteem. Eveneens wordt er geen rekening gehouden met de eventuele onduidelijkheid in de Italiaanse wetgeving, of de interpretatie in de praktijk, die er toe hebben geleid dat deze artikels zo werden toegepast. Verzoeker wenst dan ook te benadrukken dat de werkelijke wereld anders is dan de juridische wereld.

Aangezien een duidelijke wettekst ontbreekt, kan verzoeker enkel terugvallen op bronnen in de tweede lijn.

Het SHF verwijst namelijk niet alleen naar de wet, maar ook naar verschillende interviews die werden afgenomen met personen uit de praktijk. Het is dan ook opvallend dat zij, wanneer het gaat om hulp die door NGO's aan dublinterugkeerders wordt geboden, wel een onderscheid maakt tussen terugkeerders die eerder een asielaanvraag hebben ingediend en zij die dat niet deden. Maar zij, wanneer het gaat over herkrijgen van opvang, zeer algemeen en expliciet spreekt 'personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route.' Deze verwoording ondersteunt overduidelijk onze hypothese.

Verzoeker betwist dan ook niet dat problemen zich stellen in verband met toegang tot centra voor asielzoekers, maar dat dit niet wordt aangetoond dat het van tel is dat verzoeker in het verleden toegang genoot tot een opvangcentrum in de hoedanigheid van asielzoeker. Dat verzoeker wel degelijke gekenmerkt was als asielzoeker in Italië, wordt bevestigd door verweerster in het begin van haar bestreden beslissing.

Tot slot wenst verzoeker nog te verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de Dublinuitwijzing naar Italië van een Eritrese asielzoeker werd geschorst bij Uiterst Dringende Noodzakelijkheid, net omdat ook hier door verweerster geen rekening werd gehouden met het feit dat de persoon in kwestie eerder opvang genoot in Italië en dit recht op opvang in geval van terugkeer naar alle waarschijnlijkheid niet meer zou kunnen doen gelden.

Verzoeker is zich bewust van het feit dat de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent, maar wenst naar dit arrest te verwijzen omwille van de zéér uitgesproken parallellen tussen beide situaties en het treffende oordeel dat hieromtrent door Uw Raad werd geformuleerd:

“Waar verwerende partij er op wijst dat de verzoekende partij niet betwist dat zij als Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome begeleid en ondersteund wordt door NGO’s die er actief zijn en die opvangvoorzieningen kunnen bieden en hun kunnen begeleiden, doet voormeld betoog geen afbreuk aan voormelde vaststellingen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, meer bepaald de elementen die bijken uit het SHF rapport betreffende de opvang van Dublin-terugkeerders die reeds opvang genoten. Ook de stelling dat uit het SFH-rapport blijkt dat door Ngo’s voor dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend zoals de verzoekende partij een opvangplaats wordt voorzien, doet geen afbreuk aan voormelde opmerkingen. Immers wordt in de in punt 2.3.2.9.2 geciteerde paragraaf van het SHF-rapport op het eerste zicht geen uitzondering gemeld voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend.”
(stuk 6, RvV arrest nr. 180 180 van 26 december 2016)

4.1.6.

Verzoeker benadrukt dat de humanitaire crisis in Italië meer en meer aanwoekert. In 2017 is een recordaantal asielzoekers op de stranden van Italië aangekomen, wat het land voor gigantische uitdagingen stelt. Verzoeker had zich op zijn minst op meer recente informatie moeten baseren bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voor het begin van 2017 stierven er reeds 366 mensen tijdens hun reis via de Middellandse Zee. (Stuk 8, UN News Service, UN reports more than 300 migrant deaths on Mediterranean crossing in first two months of 2017, 24 February 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58b3e6d84.html>)

De aankomstcijfers in Italië voor het begin van 2017 liegen er niet om. Tussen 1 januari 2017 en 5 maart 2017 kwamen maar liefst 15 666 personen aan via de kusten van Italië. Een verhoging van 71 procent in vergelijking met vorig jaar.

“Between 01 January and 05 March 2017, 15,666 persons arrived in Italy by sea, a 71 per cent increase compared to the same period last year when 9,185 people arrived. During the week, 2,247 persons (including 220 unaccompanied and separated children - UASC) disembarked in various Sicilian ports. The majority of new sea arrivals departed from Libya and mainly originate from sub-Saharan African countries and Bangladesh, in addition to the Syrians and Eritreans. Two corpses were also disembarked, including those of a 16 year old Gambian boy and a very malnourished Ethiopian man who died on board the rescue vessel. On 02 March, 21 Iraqi and Syrian nationals were intercepted at the Trieste port in northern Italy” (Stuk 9, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Weekly Report for Europe, 12 March 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58c7e5904.html>)

The Italian Interior Ministry said yesterday that the number of illegal immigrants who had arrived in the country has increased to reach nearly 16,000 immigrants since the beginning of this year.

The ministry said in its latest report that since 1 January, 15,852 illegal migrants and refugees have arrived in the country, an increase of 66.93 per cent compared with the same period in 2016, when 9,496 refugees and migrants arrived in the country.
increase in the number of arrivals in Italy so far in 2016

According to the report, the number of unaccompanied minors who had arrived in Italy since the beginning of the year has reached 2,230 minors compared with 25,846 minors in all of 2016.

A majority of immigrants came from African countries including: Guinea, Nigeria, Ivory Coast, Bangladesh, Gambia, Senegal, Morocco, Mali, Sierra Leone, Cameroon.

The report pointed out that the interior ministry has to deal with the immigrants' needs where 2,600 Italian municipalities currently host nearly 200,000 immigrants and refugees.

Last month the Italian government announced the allocation of €13 million (\$13.8 million) over three years to build and manage new reception centres for migrants and refugees.

According to the Italian Coast Guards, nearly 3,000 people have drowned crossing the Mediterranean Sea since the start of 2016. (Stuk 10, MEMO, 16000 refugees and migrants arrived in Italy this year, 15 maart 2017, te consulteren via:

<https://www.middleeastmonitor.com/20170315-16000-refugees-and-migrants-arrived-in-italy-this-year/>)

Terwijl er steeds meer asielzoekers via de zee Italië bereiken, wordt er door de andere Europese lidstaten niet intensief genoeg meegewerkt aan de hervestiging en spreiding van deze asielzoekers over deze verschillende Europese lidstaten.

Voor de periode van 1 januari 2017 tot en met 5 maart 2017 werden er 260 asielzoekers hervestigd. Hier werkten enkel drie lidstaten aan mee, met name Duitsland, Nederland en Portugal. Sinds de start van de hervestigingen werden er vanuit Italië 3 964 asielzoekers overgebracht naar een andere lidstaat om daar hun asielprocedure te doorlopen. Dit is enkel 10 procent van de 39 600 asielzoekers die voorgesteld waren. (Stuk 9, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Weekly Report for Europe, 12 March 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58c7e5904.html>)

Italië is bijgevolg niet in staat om een mensenrechtelijke asielprocedure te garanderen.

4.1.7.

Uit het bovenstaande blijkt zonder meer dat verzoeker in Italië een zeer reëel risico loopt om op straat te belanden, zonder recht op opvang. Verweester kon geacht worden hiervan op de hoogte te zijn en had individuele garanties met betrekking tot de opvang voor verzoeker moeten verkrijgen, op zijn minst had zij grondiger onderzoek moeten doen.

Een schending van hogervermelde artikels is bijgevolg bewezen, alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Op zijn minst heeft verweester de motiveringsplicht geschonden.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III-Verordening.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden op nuttige wijze te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure

en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublinoverdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin-III-Verordening en de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij ook de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan in het licht van haar specifieke profiel. Zij heeft zich dus niet beperkt tot de vaststelling dat er geen systeemfouten zijn om tot de conclusie te komen dat Italië bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, noch heeft zij zich verscholen achter het vermoeden dat elke lidstaat de verdragsverplichtingen zonder meer nakomt.

De verzoekende partij wijst in haar middelen op het bestaan van structurele tekortkomingen in de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië. Zij betoogt dat in toepassing van Europese rechtspraak en de Dublin-III-Verordening, zij niet mag worden overgedragen aan een lidstaat waar zij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen.

In casu moet worden nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

Het EHRM bevestigde eind 2015 nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*). De Raad benadrukt dat dit

standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders die reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend. Vooreerst wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing erop dat *“dat betrokkene hieromtrent geen melding maakte van het feit dat hij al dan niet een plaats in een opvangcentrum toegewezen kreeg na zijn asielaanvraag in Italië maar dat hij eventueel zelf de keuze maakte om niet in dit centrum te verblijven.”* Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na om hieromtrent duidelijkheid te brengen. Ze gaat helemaal niet in op deze motieven van de bestreden beslissing. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat: *“Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.”* Ook deze motieven van de bestreden beslissing worden niet in concreto weerlegd door de verzoekende partij. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en dat werd overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Er wordt melding gemaakt van *“Christopher Chope”* (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), *“L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report - Italy”*, up-to date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ – Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016) (hierna: het SFH-rapport), een kopie van dit document werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, en dan in hoofdzaak het AIDA- en SFH-rapport, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het OSAR/SFH-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 dat de auteurs verscheidene malen opperen dat, wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft, Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). De gemachtigde van de staatssecretaris is echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet in die

mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

“Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”

De verwerende partij neemt bij haar beoordeling tevens informatie van 19 oktober 2016 in rekening:

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).”

Ook wordt rekening gehouden met een rapport van ‘Amnesty International’ van 2016:

“De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar de behandeling in de zogenaamde “hotspots” in Italië. Hieromtrent verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport, alsook het door de advocate van betrokkene aangebrachte rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden.”

Om te concluderen:

“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij dus omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen en met de informatie die haar door de raadvrouw van de verzoekende partij werd aangereikt. Het komt haar dan ook toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij wederom dat er in 2017 een recordaantal asielzoekers op de stranden van Italië zijn aangekomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de

verwerende partij hierop geantwoord heeft: *“We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocate van betrokkene verwijst naar het feit dat het aantal bootvluchtelingen die Italië wilden bereiken in 2017 naar een hoogtepunt steeg. Daarbij wordt ook gewezen dat er op dit moment sprake is van een humanitaire crisis in Italië. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de bewering dat het aantal vluchtelingen opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast wensen we ook op te merken dat de door de advocate van betrokkene aangehaalde mediaberichtgeving niet specifiek betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we ook dat hieraan minder objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. In dit verband verwijzen we ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld (“Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity”, d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er ook concrete voorstellen aangebracht gericht op de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de “Minniti Law” in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans asielsysteem te komen, een toename van de capaciteit in de “hotspots” alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de asielaanvragen. Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro).”* In haar verzoekschrift worden deze concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerlegd door de verzoekende partij.

De Raad stelt verder vast dat na het arrest *Tarakhel* gelijkaardige arresten volgden, en dat het EHRM tot op heden op het standpunt blijft dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het *M.S.S.* arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel- en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. In die zin is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad uit 2013, 2014 en 2015 niet langer dienstig aangezien hier geen uitspraak wordt gedaan over de huidige situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Ook omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen aan de verwerende partij meegedeeld wanneer haar dit uitdrukkelijk

gevraagd werd. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gewag heeft gemaakt van enige problemen in Italië of van gezondheidsproblemen tijdens haar gehoor.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat *“Verzoeker vermeldde echter ook dat hij in het onbekende land, slecht behandeld werd en zelfs werd geslagen en werd opgesloten. Hier maakt verweerster haar sterk door te melden dat het om het even welk land geweest kon zijn, aangezien het land onbekend was aan verzoeker, en het niet specifiek Italië is.”* Er dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nalaat om haar verklaringen omtrent de slechte behandeling door de Italiaanse autoriteit aan te tonen. Zij heeft geen stavingstukken of enige begin van bewijs toegevoegd aan haar verzoekschrift. Op basis van loutere verklaringen kan geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest worden vastgesteld. Tenslotte maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, indien zij onheus wordt behandeld of gediscrimineerd in Italië, geen rechtsbescherming kan verkrijgen van de Italiaanse overheden. Evenmin blijkt een gebrek aan rechtsbescherming uit de voorgelegde rapporten.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 25, lid 2 van de Dublin-III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke garanties er gevraagd dienden te worden. Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM *A.S/Zwitserland*, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, *A.M.E/Nederland*; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, §§ 15, 34 en 36).

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het arrest *Tarakhel*, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden, die werd geactualiseerd bij omzendbrief van 15 februari 2016. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen, die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*).

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de

voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

In dit licht maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 17 van de Dublin-III-Verordening heeft miskend of zijn discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze soevereiniteitsclausule heeft miskend door te oordelen dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”*

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, §1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Aan verzoeker werd in datum van 13 juli 2017 (kennisgeving 13 juli 2017) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissingen van verweerster, genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open. Uiteraard zullen deze procedures tijdig worden gevoerd, doch kan een verwijderingsmaatregel richting Italië elk moment verwacht worden.

Verzoeker is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 EVRM. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel verzoeker gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat verzoeker zal gerepatrieerd worden naar Italië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijke dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 EVRM stelt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

“De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

- a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:
 - i) om een asielverzoek als niet – ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;
 - ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;
 - iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;
 - b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;
 - c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;
 - d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;
 - e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.
- (...)”

In analogie met uitspraken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zake schendingen van het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp in het kader van een aangevoerd grief op basis van artikel 3 en/of artikel 8 van hetzelfde verdrag, veronderstelt dit recht toegang tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 EVRM aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 EVRM is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover verzoeker beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het EVRM daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het EVRM (in het voorgaande middel wordt o.a. een schending van artikel 8 EVRM aangehaald). Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

Het is pas indien verzoeker binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel, dat uit de samenleving van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat verzoeker, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 EVRM, in samenlezing met artikels 3 en 8 EVRM, geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikels 3 en 8 EVRM, dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 EVRM, maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikels 3 en 8 EVRM worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42). »

De beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van EVRM (S.J. v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekster te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een "gewoon" schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijk heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoekster gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekster bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende:

"§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d'obliger l'étranger, qui est sous le coup d'une mesure d'éloignement et qui soutient qu'il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l'occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n'a pas d'effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c'est – à – dire quand l'étranger fera l'objet d'une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l'hypothèse où l'intéressé n'a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l'urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d'éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention.

§. 107 Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l'article 3. L'exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l'article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgium) (no. 70055/10 - 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 EVRM.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekster in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), beschikt verzoeker niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de “Dublin – III” Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zegt ook dat de asielzoeker “de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblifswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit derde middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.2.2. De verzoekende partij geeft in wezen aan van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Artikel 13 van het EVRM, dat een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Ingevolge artikel 52, derde lid van het Handvest, luidens hetwelk de inhoud en de reikwijdte van de door het Handvest gewaarborgde rechten die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het

EVRM dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend, moet aan artikel 47 van het Handvest dezelfde draagwijdte worden toegekend als aan artikel 13 van het EVRM.

Het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Gelet op het belang dat het EHRM hecht aan artikel 3 van het EVRM en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet, eist artikel 13 van het EVRM dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep (cf. EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v.) waarbij een jurisprudentiële constructie niet volstaat (EHRM 23 februari 2012, Hirsi Jamaa t. Italië, §§ 198-200).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoekende partij door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; EHRM 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat de lidstaten bij het EVRM een zekere appreciatiemarge hebben wat de wijze betreft waarop ze zich conformeren aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM hen oplegt en dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepsmogelijkheden moet in aanmerking worden genomen teneinde te beoordelen of de ter beschikking staande rechtsmiddelen voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 53; EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, § 99; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §§ 48-50; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Verder dient te worden benadrukt dat het EHRM al verschillende keren geoordeeld heeft dat het woord beroep of rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM niet betekent dat dit inhoudt dat het beroep ook een positieve uitkomst moet kennen voor de verzoekende partij, maar enkel dat er een beroep moet openstaan bij een instantie die bevoegd is om de merites van een zaak in het licht van de aangevoerde schending van een bepaling van het EVRM te onderzoeken (zie EHRM 21 oktober 2008, nr. 12622/04, Ivakhnenko v. Russia (dec) en EHRM 15 juni 2010, nr. 30523/07, § 78, Adamczuk v. Poland (revision)).

Vooreerst wordt er op gewezen dat de bepalingen inzake de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, alsook de bepalingen inzake de procedure bij wege van voorlopige maatregelen zijn gewijzigd door de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State (BS 21 mei 2014; *Parl.St.* Kamer, 2013-14, DOC 53 3445/001).

Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetswijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name 5 of 10 dagen. Sinds voormelde wetswijziging voorziet de Vreemdelingenwet immers in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt: “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet

onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden." Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en naar het Grondwettelijk Hof van januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetswijziging. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de wetgever gevolg heeft gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van het rechtsmiddel in de UDN-procedure.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011.

Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, § 114). De verzoekende partij brengt thans evenwel geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwending zou(den) zijn.

De verzoekende partij kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent moet zijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat de finaliteit van deze vordering er immers in te verhinderen dat het toewijzen van een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen teneinde te voorkomen dat de verzoekende partij wordt onderworpen aan het nadeel dat hij betracht te ontkomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel nu de verwerende partij niet tot een gedwongen overdracht naar Italië tot op heden is overgegaan. Indien de verwerende partij dit wel had gedaan had zij de mogelijkheid om krachtens artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014, voorlopige maatregelen te vorderen.

De verzoekende partij heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dan kan verzoeker een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een *prima facie* onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de Vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 uur of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoeker meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de

verzoeker het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.

2. Wanneer de tenuitvoerlegging nog niet imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan verzoeker een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietigverklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de verzoeker de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien respectievelijk vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, § 3 van de Vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat (en de Raad ziet – gelet onder meer op de recente wetswijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is dit eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetsebepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een 'veilig herkomstland', waarna de Belgische wetgever een beroepsprocedure in volle rechtsmacht heeft voorzien voor deze asielzoekers alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Geheel deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals *in casu*. Evenmin kan de verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Richtlijn 205/85/EG (Procedurerichtlijn) nu de bestreden beslissing geen beslissing is over de inhoud van de asielaanvraag en enkel een beslissing is over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit onderhavig arrest blijkt dat alle grieven behandeld werden, m.i.v. de grief betreffende artikel 3 van het EVRM en dit voor verzoekende partij verwijderd wordt naar Italië.

Voor zover de verzoekende partij zou voorhouden dat artikel 27 van de Dublin-III-Verordening de Raad zou verplichten haar beroep en huidige vordering tot schorsing in volle rechtsmacht te behandelen om een daadwerkelijk beroep mogelijk te maken, dient er op te worden gewezen dat een dergelijke verplichting niet in deze Verordening kan worden teruggevonden.

Voorts ziet de Raad niet in op basis van welke bepaling de Dublin-III-Verordening een beroep met volle rechtsmacht oplegt aan de lidstaten. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij in het verzoekschrift op welke wijze een behandeling in volle rechtsmacht het tussen te komen arrest zou kunnen wijzigen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat ze niet over een effectief rechtsmiddel beschikt. De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals de schending van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS